

Ötvenöt éve

2011 október 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A rendszerváltás egyik legnagyobb mulasztása volt, hogy nem történt meg az igazságtétel. Az 1956-os forradalom és szabadságharc utáni megtorlás politikai kitervel?i, végrehajtói, a sortüzek aktív résztvev?i végül is büntetlenül, békében élhették le életüket.

Mindehhez elegendő volt a Sólyom László vezette Alkotmánybíróság döntése, amely megsemmisítette az első szabadon választott képviselőház többsége által megszavazott Zétényi-féle igazságtételi törvényt.

Amíg az 1848–49-es forradalom és szabadságharc utáni megtorló intézkedések véget érééhez, a kiegyezéshez elegendő volt alig húsz év, addig a huszadik és huszonegyedik században nem volt elég ötvenöt év. Az ellentétes politikai erők, a társadalom különböző rétegei között máig nem történt meg a kiegyezés. Magyarországon elmaradt a számonkérés, míg más kommunista országokban erre sor került, sőt politikai szerepet sem vállalhattak a volt pártállamiak. Nálunk az ismert okok miatt minden befejezetlen maradt. Maradtunk a félmegoldások talaján. A volt megbukott állampárt, az MSZMP volt kommunistái, vezető funkcionáriusai az elmúlt huszonegy évben nemhogy jelentős gazdasági pozíciókat foglalhattak el, vagy a privatizáció útján hatalmas vagyonokhoz juthattak, de vígan bemeneteltek a politikába is. Sőt ki se jöttek onnan.

Mindent elmond, hogy a rendszerváltás évei alatt országgyűlési választásokkal maguknak tizenkét évet ragadtak ki a hatalomból és tőlünk, a nemzettől tizenkét évet – amiben gyarapodni is lehetett volna – megint elraboltak. Ha összeszámoljuk a balliberális oldal országvesztő működését 1948 óta, az testvérek között is ötvennégy évet tesz ki. Legalább négy generációnak taszították az életét mellékvágányra. Mennyi fájdalom, szenvedés, embervesztés – gyilkosságok, akasztások, százezrek kényszerű emigrációja –, gazdasági kivéreztetések, eladósodottság fűződik a nevükhöz. Miért szeretik néhány százezren még őket? Miért hisznek nekik, a demagógoknak, a hazudozóknak?

Az már reményteljes, hogy az elmúlt évtizedek tapasztalatai az emberek döntő többségét kijózanította, erre a tavaly tavaszi kétharmados győzelem a bizonyíték és az, hogy ez a bizalom a jobbkozépnél még jelenleg is tart. Mégis, az igazságtétel és a jóvátétel elmaradásának máig tart a hatása. Ez a mulasztás súlyos, morális válságot okozott a társadalomban. Egyáltalán, hogy vérbírók ügyészi és politikai támogatással százakat küldhettek akasztófára vagy pufajkások, ávósok következmények nélkül gyilkolhattak, az arra bátorította fel 2006. október 23-án egyes politikai és rendőri vezetőket, hogy védtelen civileket brutálisan bántalmazzanak, a tömeg közé lépjenek. Nem szabad elfeledni, hogy Magyarországon a bolsevista szellemiségű baloldali hatalmak 1919 óta egyetlen, ellenük szerveződő népi megmozdulást vagy tiltakozást sem hagytak megtorlatlanul. Míg a nemzeti oldal, amikor hatalomhoz jutott – főként 1990 óta –, legtöbbször nem adott kemény válaszokat a bűnt, a súlyos károkat elkövetőknek. Ez sokak szemében a jobbközép hatalom gyengeségének jelét jelentette.

Most valami történt 1956 kapcsán. Először Wittner Mária ötvenhatos halálraítélt, fideszes országgyűlési képviselő benyújtott frakciójának egy olyan jogszabálytervezetet, amelyben elvonnák az áldozatokénál „szemérmetlenül” magasabb nyugdíjat azoktól a „hőhéroktól”, akik „az előző rendszerből éltek”, köztük munkásoktól, párttitkároktól. Gulyás Gergely fideszes politikus törvénytervezete már arra hivatkozik, hogy az emberiség elleni bűncselekmények elévülését az 1968-as New York-i egyezmény kizárta. Ennélfogva elítélhetők a még élő, az 1956 utáni megtorlásban részt vevő kommunisták.

Tehát még mindig van mit tenni, hogy ötvenhat társadalmi elfogadottsága, a történelemben elfoglalt szerepe méltó helyre kerüljön, és azt a sok szennyet, hazugságot, amit ráhordtak, végleg eltakarítsuk. Ne feledjük: nem volt kérdéses, hogy mit jelentett a világban 1956. Például az olasz minisztertanács közleményében „csodálatát fejezte ki a magyar nép iránt, hogy dicső felkelése olyan sikerekkel ért véget, amelyek lehetővé teszik e nemes nemzet újjászületését”. Albert Camus, a nagy francia író így látta a magyar forradalmat: „A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon az elmúlt húsz esztendőben.” Ezt, a rólunk kialakult képet kell megírniuk.

Stefka István, magyarhirlap.hu

Ajánló